

Sv. Lovrenca, ne iz Suhe, niti ne od Matere Fare — povsod so odkladali z obljubo, ali pa so mislili, da je obljubiti in dati preveč. Torej s svojimi obročastimi zvonovi je poskušal zvoniti sestri Anici, ali kadar je zazvonil, se je zvonjenje spremenilo v jok...

Boštjan je jokal, jokal... Sestra je pa spala smrtno spanje, tisto srečno spanje, ko človek zaspi in zaspi tako močno in tako trdno, da se nič več ne prebudi.

Boštjan je samotaril po sestri smrti in čakal tudi svojega odpoklica iz dežele živih. Ljudje so ga radi imeli in mu dajali, za kar jih je prosil. Šele v dnevih prve svetovne vojne se je spomnila Boštjana božja dekla smrt. Prav tiste dni

je ležal na mrliškem odru, ko je vojaška oblast snemala iz zvonikov zaplenjene zvonove. Tako je bilo Boštjanu prihranjeno gorje, da mu ni bilo treba gledati, kako so njegovi največji in najboljši prijatelji odhajali na bojno polje. Kako bi bil revež jokal! Kdo bi ga bil tolazil!

»Boštjan je umrl!«

To poročilo so prinesli v župnišče prav tiste dni, ko je bilo napovedano snemanje zvonov.

»Dobro!« je menil dušni pastir. »Zvonovi se bodo poslovili vsaj še od Boštjana. Z vsemi mu bomo zvonili, danes in jutri.«

»Molimo za mir in pokoj duše, ki se je ločila od sveta,« so molili ljudje, ko so zaslišali mrliško pesem. »Komu neki bo zvonilo nazadnje?«

»Boštjan je umrl. Prav sedaj ga je Bog odpoklical s sveta.«

»Kakor nalašč. Kdo bi se bil pa težje ločil od zvonov!«

Zapeli, prav za prav zajokali so zvonovi svojo pesem, kakor bi bili slutili, da pojejo zadnjo pesem v bratski slogi in da se poslavljajo od človeka, ki bi bil dal tudi svoje življenje zanje, če bi mu bilo to mogoče.

In še marsikomu se je utrnila solza, ko je v težkih in grenkih dnevih zapuščal dolino solza Boštjan Frčín.

»Bog ga je poklical v nebesa za svojega večnega zvonarja,« so govorili ljudje, ko so odhajali s pokopališča in zadnjič poslušali otožno pesem, pojemajočo pesem naših lepih in ljubih zvonov...

Ang. Tavčar

Božje plačilo

Ilustriral Lakovič V.

Počasi, drsajočih korakov je hodila stara dninarica Jera težko pot siromaštva od hiše do hiše, od praga do praga. Za vsak malenkosten dar se je vneto in iskreno zahvaljevala: »Stokrat vam Bog plačaj!«

Konec tedna je preštela očrnele novce, vzdihnila in šla v trgovino kupit moke in soli za močnik. Včasih je mogla kupiti tudi malo, prav malo kave in sladkorja. Toda nikdar ji ni ostalo toliko, da bi si kupila za nedeljo košček mesa za juho. In malo dobre krepčilne juhe je bila res zelo potrebna, o kako bi se ji prilegla, kako bi jo poživila. Na juho je mislila zlasti tedaj, kadar je šla mimo mesnice. Toda ni si upala vstopiti in poprositi za košček mesa, ker je bil vaški mesar precej trdosrčen in osoren mož.

Neko soboto se pa le ojunaci, vstopi in prositi: »Prosim, gospod, ko bi mi dali košček mesa, juho bi si skuhala.«

Mesar je odrezal košček, pridelal nekaj kosti in ji je dal.

Iskreno se je zahvalila: »Stokrat vam Bog plačaj!«

Naslednji dan je kuhala juho. O, kako dobro kosilo je imela! Hvaležna je po kosilu molila za blagoslov in srečo mesarju.

Čez teden dni, ko je prišla sobota, je Jera zopet šla k mesarju in je zopet dobila meso. Tako je hodila in dobila meso še mnogo naslednjih sobot.

A končno se je mesar naveličal in ko se je nekoč zopet zahvaljevala: »Stokrat vam Bog plačaj,« jo je osorno zavrnil: »Od vašega ‚Bog plačaj‘ nimam nič dati v žep.«

»Nimam denarja, gospod, Bog vam bo plačal,« je plašno zatrjevala Jera, »plačal vam bo, saj božje plačilo je veliko in mnogo odtehta.«

»Ha, ha,« se je zasmel mesar, »tako j boste videli, koliko božje plačilo tehta.«

Hitro je napisal na listek »Bog plačaj« in ga je položil na tehtnico, na drugo stran je dal kos mesa in glej, skodelica z listkom je globoko padla, skodelica z mesom pa je šinila kvišku. Mesar se je ustrašil in je hitro dodajal še kos za kosom, toda tehtnica se ni ganila, skodelica s težkim listkom je ostala nizko. Mesar je prestrašen strmel, sirota Jera se je čudila.

Mož je spoznal svojo zmoto in je priznal: »Res, božje plačilo mnogo odtehta. Jera, kadar koli hočete, pridite po meso, dobili ga boste za božje plačilo.«

In sirota Jera je do svoje smrti dobivala meso za božje plačilo.

Jože Velkavrh

V spominsko knjigo

IN ČE TI BO ŠE BOLJ HUDO,
OZRI, PRIJATELJ, SE V NEBO,
KI VE, DA VSE HUDO SE JENJA,
DA ZLO SE Z DOBRIM VEDNO MENJA,
DA NI VSTAJENJA BREZ TRPLJENJA
NA POTIH NAŠEGA ŽIVLJENJA.